

Література

1. *Сонько С.П.* Просторовий розвиток соціоприродних систем: шлях до нової парадигми. — К.: Ніка Центр, 2011. — 287 с.
2. *Львовичкін С.В.* Макрофінансова стабілізація в Україні у контексті економічного зростання: моногр. — К.: Наша наука і культура, 2013. — С. 330.
3. *Чухрай Н.І., Гірна О.Б.* Формування ланцюгів поставок: питання теорії і практики: Монографія. — Львів: Видавництво «Інтелект-Захід», 2012. — 305 с.

Трофимчук А. Л.

«Фінанси і кредит», 5 курс

*ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»*

Науковий керівник — к.е.н. доцент Жибер Т.В.

БЮДЖЕТНЕ ПЛАНУВАННЯ В УМОВАХ ВИКОРИСТАННЯ СЕРЕДНЬОСТРОКОВОГО БЮДЖЕТУ М. КИЄВА

Процес вироблення рішень щодо розподілу бюджетних коштів традиційно є одним із найважливіших елементів бюджетного процесу будь-якої країни, від якого у значній мірі залежить ефективність використання фінансових ресурсів уряду. Переважна більшість сучасних держав давно сформували ефективну систему вироблення пріоритетів використання бюджетних коштів. В її основі лежать середньострокове бюджетне прогнозування та середньострокове бюджетне планування, яке впроваджується і на місцевому рівні. Така система дозволяє забезпечити оптимальний перерозподіл фінансових ресурсів в економіці держави, який би дозволив реалізувати пріоритетні завдання її соціально-економічного розвитку.

Запровадження середньострокового бюджетного планування сприяє: реалізації послідовної та виваженої бюджетної політики; встановленню чітких пріоритетів у галузі місцевих фінансів; передбаченню наслідків реалізації заходів бюджетної політики через кілька років; забезпеченню збалансованості фінансових ресурсів міста, які акумулюються через бюджет; обґрунтованому прогнозуванню джерел і обсягів ресурсів; застосуванню прогресивних методик бюджетного планування; підвищенню прозорості бюджетного процесу; посиленню відповідальності учасників

бюджетного процесу; комплексному підходу до оцінки ефективності бюджетної політики.

Узгодження пропозицій і підготовка проекту бюджету при середньостроковому плануванні в м. Києві передбачає: дотримання бюджетних обмежень; відповідність переліку програм пріоритетам бюджетної політики; обґрунтованість розрахунків обсягу видатків за програмами; розгляд пропозицій головних розпорядників щодо збільшення обсягів фінансування понад бюджетні обмеження. Слід зауважити, що у 2012 році було здійснено реструктуризацію КМДА, що дозволило зменшити кількість головних розпорядників коштів і ефективніше впроваджувати як середньострокове планування, так і програмно-цільовий метод загалом.

В м. Києві середньострокове бюджетне планування здійснюється відповідно до пріоритетів «Програми економічних реформ 2010—2014» і Стратегії «Київ-2025».

Бюджетне реформування в контексті середньострокового планування на рівні м. Києва, має здійснюватися відповідно до основних принципів європейської бюджетної практики: зміцнення фінансової дисципліни; урахування ресурсних можливостей місцевих органів влади Києва, розподілу ресурсів у відповідності зі стратегічними пріоритетами; підвищення ефективності державних та місцевих програм і послуг; розвитку структурного виконання бюджету, як комплексу програм, при встановленні пріоритетних цілей програм і їх показників, що відповідають національним і місцевим цілям і галузевим стратегіям; розробки та надання місцевому уряду «меню» щодо варіантів економії коштів, з якого він може робити вибір відповідно до впроваджуваної соціально-економічної політики (включаючи, при необхідності, фінансування нових високотехнологічних пропозицій і нових пріоритетних видатків); акцентування уваги на проблемах стійкості у довгостроковій перспективі.

Наприклад, запровадження середньострокового планування на місцевому рівні в Швеції дало можливість підвищити фінансову дисципліну шляхом затвердження ковзного трирічного ліміту витрат. Однак обмеження витрат та таргетування рівня дефіциту — не єдиний результат від середньострокового прогнозування. В першу чергу, середньостроковий план дає змогу більш оперативно реагувати на певні загрози, що виникають у економічній системі. Завдяки плануванню на два роки вперед, у план можна закласти заходи по подоланню загроз, які у поточному році лише починають формуватися. Таким чином, усувається часовий розрив між виникненням проблеми та відповіддю державної влади на цю проблему.

Позитивними результатами ефективного та обґрунтованого середньострокового бюджетного планування в м. Києві можуть стати: передбачуваність соціально-економічних наслідків проведення заходів політики для громадян; забезпечення збалансованості фінансових ресурсів у середньостроковій перспективі; досягнення оптимальних результатів бюджетної політики шляхом послідовного вирішення соціально-економічних проблем регіону; підтримка громадськістю політичних цілей завдяки підвищенню прозорості реалізації бюджетної політики.

Причинами неефективного середньострокового бюджетного планування в м. Києві є: часта зміна пріоритетів бюджетної політики під впливом політичних факторів; відсутність чіткої методології середньострокового планування; недостатній досвід у здійсненні якісного середньострокового бюджетного планування; нинішні формульні розрахунки не враховують у повному обсязі особливості соціально-економічного розвитку міста, скорочення кількості працюючих у секторах економіки; відсутність кореляції між розрахунками Мінфіну по дохідній базі місцевих бюджетів і Міндоходів щодо наявної податкової бази та очікуваного її виконання; недосконалість механізму розрахунку видатків на виконання делегованих місцевому самоврядуванню повноважень.

Хлібун Р. В.

«Фінанси і кредит», 4 курс

*ДВНЗ «Київський національний економічний
університет ім. Вадима Гетьмана»*

Науковий керівник — к.е.н., доцент Жибер Т.В.

ОЧІКУВАНІ НАСЛІДКИ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ОПОДАТКУВАННЯ ДОХОДІВ ВІД РОЗМІЩЕННЯ ДЕПОЗИТІВ В УКРАЇНІ ТА ЇХ ВПЛИВ НА ФІНАНСОВУ ІНФРАСТРУКТУРУ

На тлі низького росту ВВП і погіршення інших макрофінансових показників, гостро постає питання залучення додаткових доходів до державного бюджету. Згідно із Податковим Кодексом України, 1 січня 2015 року вступає в силу включення до оподаткованого доходу, одержаного фізичною особою у вигляді проценту за розміщення депозиту у банківській фінансовій установі.